

[Stats- og udenrigsministeren.]

Jeg gentager min tak til de ærede ordførere.

Aksel Larsen: Det sidste: at dette spørgsmål om minstrenes medlemskab af folketinget ikke egner sig til at blive afgjort sådan lige i denne trækning, kan jeg være enig med den højtærede statsminister i. Når jeg nævner det, er det på grund af den måde, hvorpå man hidtil, før vi fik debatten her i folketinget, har diskuteret regeringens planer om en forhøjelse af minstrenes vederlag, idet man har henvist til, at en del ministre, de fleste af dem, jo har deres vederlag som folketingsmedlemmer, uden at de gør anden gavn i folketinget end at stemme. Det har bragt mig på en idé; der er, som jeg sagde før, også et dagblad, der har været inde på det samme, og jeg er nu ikke så chokeret over ideen. Jeg stiller ikke noget forslag om, at det skal gennemføres, men jeg kan henvise til, at det kan praktiseres i Norge; jeg kan endvidere henvise til, at i Københavns kommune ville man anse det for utænkeligt, at en borgmester eller rådmand samtidig var medlem af borgerrepræsentationen; dér skal borgmestre og rådmænd — de, der udgør „regeringen“ i denne forsamling — gå ud af borgerrepræsentationen, ud af den parlamentariske forsamling, ikke bare ved at tage orlov, men de skal helt forsvinde fra den og kan først komme ind igen, hvis de efter at have kvitteret deres magistratsmedlemskab bliver valgt ved et nyt, ordinært kommunvalg. Tanken er altså slet ikke så fremmed — så kan man have større eller mindre personlig sympati for den; der kan være tale om traditioner o. s. v., og jeg ved, at det i høj grad er et spørgsmål om traditioner; men jeg kan ikke se, at der er noget i grundloven, der forbyder det.

Nu har jeg slet ikke tænkt mig at gå så vidt som at antyde, at man ligefrem skulle have en lov, der forbød, at ministre var medlemmer af folketinget. Men en væsentlig del af det, der foregår herinde, foregår jo pr. tradition; der står f. eks. ikke i grundloven noget som helst om, at vi kan søge orlov; det er blot en skik, vi har, at vi kan søge orlov med den ene eller den anden begrundelse. Så kan man se efter i forret-

ningsordenen, hvad der står om orlov; det kan være, at den pågældende paragraf ikke er affattet sådan, at den kan bruges, men så kan den laves om; der behøves ikke en grundlovsændring til at lave forretningsordenen om. Men som sagt: det er kun en tanke, som jeg mente man burde overveje, når man alligevel får tid til at drøfte sagerne. Det kan være, at der ikke er nogen fremtid i det, at det strider for meget mod vore traditioner. Men på den anden side kan jeg ikke komme uden om det reelle: dels må det være en kolossal belastning for ministrene, at de — i hvert fald hvis man har en regering med en ikke aldeles overvældende majoritet her i tinget — skal være på vagt, for at de kan være til stede ved afstemningerne, dels er det virkelig begrænset, hvad ministrene udfører af arbejde i folketinget ud over at deltage i afstemningerne. Ja, den højtærede statsminister må undskyldte, men alt det arbejde, den højtærede finansminister har som finansminister, og som statsministeren her talte om, det har han qua finansminister; det ville han også have, om han aldrig nogen sinde havde været medlem af folketinget. Han tager kun ordet i de sager, der vedrører hans ministerium; han møder i udvalgene vedrørende disse sager.

Det ligger derfor ikke sådan, at nogen minister har ekstra arbejde i folketinget, fordi den pågældende minister er folketingsmand. Noget helt andet er — det er jeg opmærksom på — at vor praksis og vore traditioner måske gør det ønskeligt alligevel, at ministrene kan være medlemmer af folketinget, fordi det jo giver dem adgang til at deltage i en hvilken som helst debat i tinget.

Jeg har altså ikke taget noget fast standpunkt til spørgsmålet; jeg har blot villet bringe det frem til debat og til overvejelse her, da det er fremdraget så kraftigt fra anden side. Ellers skal jeg henholde mig til mine første bemærkninger, og hvis jeg skulle have været en lille smule skarp, er det, fordi det nu engang er min vane. Men jeg synes også, at den offentlige debat, der har været om dette spørgsmål, er af en sådan art, at den godt har kunnet hensætte folk i en vis ophidselse. Nu kan jeg imidlertid forstå, at der er ved at komme mere